

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce **B. Z.**, narozeného, bytem, zastoupeného JUDr. Jaroslavem Tesákem, Ph.D., LL.M., advokátem se sídlem Jaselská 23, 602 00 Brno, proti žalovanému **Krajskému úřadu Jihomoravského kraje, odbor dopravy**, se sídlem Žerotínovo nám. 3/5, 601 82 Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17.3.2014, č.j. JMK 133309/2013, sp.zn.: S-JMK 133309/2013/OD/Bo,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Dne 9.10.2013 pod č.j. MUBR-S 31134/2013 OSVD vydal správní orgán I. stupně, MěÚ Břeclav rozhodnutí, jehož výrok II. žalobce napadal. Tímto výrokem byl uznán vinným z přestupku tím, že porušil ust. § 5 odst. 1 písm. f), ust. § 6 odst. 12 v návaznosti na ust. § 6 odst. 8 písm. a), b), c) zákona č. 361/2000 Sb. a dále měl porušit ust. § 16 odst. 2 zákona č. 379/2005 Sb. a v neposlední řadě ust. § 17 odst. 1 zákona o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla.

Uvedených porušení se žalobce, dle výroku rozhodnutí, měl dopustit dne 17.4.2013 po 21:20 hod. v obci, jako řidič motorového vozidla, po jeho zastavení na výzvu policisty nepřeložil ke kontrole doklady potřebné k řízení a provozu vozidla a přes další výzvy policisty se měl odmítnout podrobit vyšetření, zda při předchozím řízení výše uvedeného motorového vozidla nebyl ovlivněn alkoholem.

K tomu žalobce uvedl, že povinnost dle § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu podrobit se předmětnému vyšetření se vztahuje jedině na řidiče. Výraz „řidič“ je definován § 2 písm. d) zákona o silničním provozu: jde o účastníka provozu na pozemních komunikacích, který řídí motorové nebo nemotorové vozidlo anebo tramvaj; řidičem je i jezdec na zvířeti. Žalobce je si vědom, že to ještě neznamená, že řidičem je pouze osoba aktuálně (tj. právě v daný okamžik) řídící vozidlo či tramvaj (či jedoucí na zvířeti), jak by se snad mohlo zdát z dikce předmětného ustanovení. Takový výklad by vedl k absurdním závěrům; v takovém případě by např. vyšetření, zda řidič není ovlivněn alkoholem, muselo probíhat přímo za jízdy. Jeho odmítavou reakci však vyvolala absurdní skutečnost, kdy ho policisté považovali za řidiče i jako osobu, která po odstavení vozidla na vlastním dvoře, vešla do vlastního domu, konkrétně do kuchyně, komunikovala s přítelkyní, napila se vína a ve vlastním objektu bydlení byla omezena hlídkou policie, která proti ní prováděla zákrok. Policejní hlídka vjela na žalobcův pozemek a pokračovala od jeho hranice 56m až k domu, ve kterém žalobce bydlí. Tato skutečnost vyplývá jednak z katastrální mapy, jednak z videozáznamu, který policisté na místě pořídili. V daném konkrétním případě neobstojí pouhá zmínka o tom, že policisté byli oprávněni dle § 40 odst. 1 a 2 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii ČR vjet na soukromý pozemek bez souhlasu vlastníka. V daném případě totiž nebyly splněny podmínky tohoto oprávnění. Jak vyplývá ze svědeckých výpovědí policistů, zákrok byl proveden na základě domněnek, které vyvolala technická závada (přepínání světel, což bylo u vozidel zcela normální jev). Tím, že žalobce vjel do areálu svého domu s tím, že již vozidlo odstavil, nehrozilo ohrožení kteréhokoliv zájmu chráněného zákonem, nebyla tedy splněna podmínka, že věc vstupu nesnese odkladu a vstup nebyl v žádném případě nezbytný. Rovněž nelze aplikovat § 40 odst. 2 citované právní normy, která oprávnění uděluje pro případ pronásledování osoby. Jak je ze spisu zřejmé, policisté pronásledovali vozidlo, a to je ještě diskutabilní, zda jej vůbec pronásledovali. Již vůbec nezajistili splnění podmínky odst. 4, § 40, kdy měli povinnost zajistit přítomnost nezúčastněné osoby. Žalobce chápe, že správní orgán nemá zkušenosti s aplikací oprávnění policisty, ale minimálně se měl této otázce více věnovat, protože policisté vjeli do soukromého objektu čistě za účelem dokazování jimi vykonstruovaného protiprávního jednání, čímž v praxi provedli plošnou výzvu k podrobení se odbornému vyšetření, které zákon o silničním provozu na mysli neměl (výklad jdoucí nad rámec zákona je pak nepřipustný s ohledem na čl. 2 odst. 2 Listiny a čl. 2 odst. 3 Ústavy). Tyto výzvy zmíněný zákon spojuje výlučně s přímým účastenstvím na provozu na silničních komunikacích.

Jak ostatně uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 11.3.2010, č.j. 5As 24/2009-65, publ. pod č. 2063/2010 Sb. NSS, výzva nesmí být projevem libovůle nebo šikany ze strany policejního orgánu. Taková výzva může být opodstatněná pouze v případě, kdy na základě orientační dechové zkoušky či na základě jiných indicií vznikne důvodné podezření, že kontrolovaná osoba řídí vozidlo pod vlivem alkoholu. V daném případě důvodné podezření neexistovalo, jednalo se o domněnku. Tuto domněnku správní orgán vůbec neřešil, protože, ač vyslechl svědka Lud'ka Létala, vůbec mu nepoložil otázku, zda žalobce před jízdou požil či nepožil alkohol. Se jmenovaným byl žalobce na rybách,

a tudíž v jeho společnosti byl delší čas. Otázku alkoholu tedy nikdo neřešil, ani policie ani správní orgán. Všichni se soustředili jen na to, že se žalobce odmítal podrobit policejní kontrole a neřešili ani to, že to bylo na jeho pozemku a po odstavení vozidla.

V napadeném rozhodnutí správního orgánu dochází k nesprávnému právnímu závěru stran skutečnosti, že shora popsané žalobcovo jednání naplnilo skutkovou podstatu přestupku, za který mu byla uložena v přestupkovém řízení pokuta a zákaz činnosti. Správní orgán zcela přehlédl rozpor v důkazech, kdy zasahující policista uvádí, že proti jeho osobě nemá osobní zášť, ale v audiozáznamu jeho komunikace s operačním důstojníkem je zachycen opak (údajně žalobce uzrál). Jeho výpověď je tedy účelová, má zakrýt jeho pochybení a žalobci způsobit újmu (pokuta a zákaz činnosti).

Dalším rozporem je tvrzení, že v žalobcově vozidle se nikdo nenacházel. Ve vozidle po celou dobu byl pes, jehož uzavření ve vozidle se neúměrně prodlužovalo nesmyslným zásahem policie proti jeho osobě v jeho objektu bydlení. Žalobce musí doplnit, že kdyby pes byl puštěný, došlo by k tragédii, neboť se jedná o psa hlídačského, který by hlídku na pozemek nepustil.

Co se týče „pronásledování“, vycházel správní orgán pouze z výpovědí policistů. Blikající vozidlo ve tmě by musel vidět nejen žalobce, ale i, případně další svědci, protože majáky jsou vidět ve tmě nadaleko. Navíc správní orgán nezajistil kopii knihy provozu, kam se použití „VRZ“ (výstražného rádiového zařízení) zapisuje a existuje jistě povinnost jej hlásit operačnímu důstojníkovi. Je v pochybnostech, zda všechny tyto úkony byly provedeny.

Další nesrovnalosti ve výpovědích policistů spočívají v časové ose zákroku, kdy žalobce musel, při příjezdu k bráně do areálu vysednout z auta, bránu otevřít, nasednout do vozidla a jet k domu. Bránu za sebou žalobce nezavírá, protože s vozem přijede k domu, vyndá z auta věci, následně psa a tohoto odvede k bráně, kterou zavře a psa zde nechává přivázaného, aby bránu hlídal. To, že brána byla zavřena, mohou potvrdit svědci a, kteří z areálu odjížděli jako poslední a bránu zavírali. Správní orgán při sestavování časové osy vycházel opět pouze z výpovědí policistů a nezohlednil vůbec žalobcův zdravotní stav. Žalobce je osoba ZTP, jejíž pohyb je značně omezen zdravotní indispozicí, která v žádném případě nedovoluje rychlejší pohyby, natož běhání. Časovou osu by nejlépe ozřejmil vyšetřovací pokus, kterému by se žalobce nebránil, ale správní orgán jej nenabídl a zcela v rozporu se zásadou volného hodnocení důkazů s ohledem na rozpory neodstranil důvodné pochybnosti, které existují.

Závěrem lze jen konstatovat, že celý zákrok byl účelový s cílem poškodit žalobce. Došlo k porušení jeho základních práv a svobod zaručených ústavou – čl. 7 a 12 Listiny základních práv a svobod, kdy došlo k narušení jeho obydlí bez zákonného důvodu. Tento důvod nebyl ani správním orgánem prokázán.

Dne 23.10.2013 se žalobce dopoledne, kolem 11:30 hod., dostavil ke správnímu orgánu a žádal kopii celého spisového materiálu, aby mohl své odvolání zkonzultovat a řádně zpracovat. Neobdržel však kompletní spis, jen útržky, neobdržel protokoly o nahlédnutí do spisu, neobdržel doručenky jednotlivých listin a neobdržel ani dokument o zahájení řízení,

zda se jedná o společné, či jak to vlastně je. Proto se žalobce ve svém odvolání nemohl vyjadřovat k procesní stránce celého řízení a žádal správní orgán, aby se věnoval i této otázce.

Žalobce se v žádném případě necítí vinen, ale cítí se poškozen, proto navrhoval správnímu orgánu, aby vydané rozhodnutí zrušil a řízení zastavil v souladu se správním řádem.

Po nahlédnutí do spisového materiálu dne 30.10.2013 žalobce zaslal Krajskému úřadu Jihomoravského kraje cestou doplnění doplňku k odvolání proti citovanému rozhodnutí, když v žalobě poukazoval na procesní vady.

Dále žalobce namítl, že v řízení se jednalo o dva skutky, kdy však nebylo uplatněno společné řízení dle § 57 správního řádu, a proto vydanému rozhodnutí nerozumí a žádá odvolací správní orgán, aby se spisem řádně zabýval a mimo to, že rozhodnutí zruší, se vyjádří ke všem jeho namítaným skutečnostem. Současně žalobce žádá, aby zvážil postup dle § 71 přestupkového zákona a zjištěné skutečnosti postoupil nadřízeným zasahujícím policistům, v případě, že v něm bude hlodat podezření na vyšší společenskou škodlivost, postoupil věc Generální inspekci bezpečnostních sborů zejména v otázce narušení svobody obydlí, ke kterému prokazatelně došlo. Již princip hry „Člověče nezlob se“ spočívá v tom, že figurka se schová do domečku a je chráněna před všemi hrozbami. V tomto případě policisté tento princip porušili a v objektu bydliště žalobce prováděli zákrok, odkazující se na znění paragrafů zákona o bezpečnosti a plynulosti silničního provozu, který však v jeho objektu bydlení opravdu neplatí.

Dále žalobce poukázal na další nepřesnost, a to ve sdělení obvinění, kde se uvádí kolem 21: h. a po 21:20 hod., zejména pak „..... po jeho zastavení u výše zmiňovaného areálu bývalé pily, na výzvu policisty ...“. Zákrok probíhal 17.4.2013, tedy areál bývalé pily je irelevantní. V současné době se jedná o objekt, ve kterém žalobce bydlí a jde tedy o objekt jeho bydlení (viz evidence katastru nemovitostí, výslech svědků, realita). Správní orgán se u žalobce vyhnul přesné identifikaci místa zákroku a místa údajného spáchání skutku.

Je skutečností, že podle ust. § 40 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o policii) je policista oprávněn vstoupit bez souhlasu uživatele do obydlí, jiného prostoru nebo na pozemek a provést tam potřebné úkony nebo jiná opatření **jen tehdy**, jestliže věc nesnese odkladu a vstup tam je nezbytný pro ochranu života nebo zdraví osob nebo pro odvrácení závažného ohrožení veřejného pořádku a bezpečnosti (odst. 1). Takové oprávnění má policista mimo jiné i v případě pronásledování osoby (odst. 2 písm. b/). V tomto případě však v žádném případě nebylo prokázáno, že by mělo jít při vstupu policisty na soukromý pozemek k ochraně života nebo zdraví osob, anebo pro odvrácení závažného ohrožení veřejného pořádku a bezpečnosti. Žalobce v žádném případě nikoho neohrožoval, tedy nezpůsoboval ohrožení veřejného pořádku a bezpečnosti na svém soukromém pozemku, a taktéž v žádném případě nešlo o nezbytný úkon policisty pro ochranu života nebo zdraví osob. **Je třeba zdůraznit, že při vstupu policisty na soukromý pozemek se musí jednat o nezbytný úkon pro ochranu života nebo zdraví osob, anebo pro odvrácení závažného ohrožení veřejného pořádku a bezpečnosti.** Tyto první podmínky musí být bezpodmínečně splněny proto, aby policista postupoval takovým způsobem, že vstoupí na soukromý pozemek. Taktéž nebyla prokázána místní a časová souvislost při jednání policistů, kdy obviněný jako tělesně postižený není schopen pohybu rychlejší chůzí, natož pak během, kdyby měl utíkat před policisty na vlastním pozemku. Pro žalobce je už jenom vystoupení

z vozidla poměrně těžkým úkolem, vzhledem k jeho doložené invaliditě. Tuto skutečnost však správní orgán ani policisté nevzali vůbec v úvahu. V tomto případě pak takovým způsobem zcela prokazatelně postupováno nebylo a jedná se tedy o nezákonný postup ze strany Policie ČR. Tím pádem se jednalo o nelegální postup a z tohoto důvodu je třeba označit napadené rozhodnutí za nezákonné.

Na základě shora uvedených skutečností žalobce navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí zrušil, ale aby také zrušil prvostupňové rozhodnutí ze dne 9.10.2013 a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že v případě žalobních námitek, které se podstatnou měrou shodují s odvolacími námitkami do prvoinstančního rozhodnutí, s nimiž se žalovaný v souladu s ust. § 68 odst. 3 správního řádu vypořádal v žalobou napadeném rozhodnutí, žalovaný pro stručnost odkázal na odůvodnění tohoto rozhodnutí, kdy na závěrech zde uvedených nadále trvá a k věci dále uvedl následující:

Žalovaný stejně jako v napadeném rozhodnutí, opětovně uvádí, že za řidiče nelze považovat pouze osoby aktuálně řídící vozidlo nebo tramvaj, ale i osoby řídící vozidlo bezprostředně před provedením silniční kontroly. Ze spisového materiálu (oznámení přestupku, výpovědi policistů, i výpovědi žalobce) je zcela nepochybné, že bezprostředně před přistoupením policistů k žalobci a před výzvou k předložení dokladů a k podrobení se vyšetření ke zjištění ovlivnění alkoholem, byl žalobce účastníkem provozu na pozemních komunikacích, kdy tento řídil motorové vozidlo v obci Právě tato skutečnost byla důvodem kontroly žalobce jako řidiče ze strany policistů. K úkonům policistů tedy došlo v přímé souvislosti s činností žalobce jako řidiče, a není tak rozhodné, zda k silniční kontrole došlo přímo na pozemní komunikaci či mimo ni (i na soukromém pozemku), ani zda řidič byl v době výzvy v pohybujícím se vozidle, ve stojícím vozidle, nebo zda již vystoupil z vozidla. Argumentace, kterou žalobce předestřel v průběhu řízení, by byla v rozporu se smyslem a účelem zákona o provozu na pozemních komunikacích, neboť řidiči vozidla by stačilo, aby zastavil vozidlo, popř. vystoupil z vozidla, aby se silniční kontrole vyhnul. Žalovaný je tedy, názoru, že výzva policistů k předložení dokladů a k podrobení se vyšetření ke zjištění ovlivnění alkoholem byla oprávněná, plně v souladu se zákonem. Nejednalo se tedy o „plošnou výzvu“ k vyšetření, jak je uvedeno v žalobě, ale o výzvu učiněnou v přímé souvislosti s provozem na pozemních komunikacích, plně v souladu se zákonem č. 361/2000 Sb., v platném znění a zákonem č. 273/2008 Sb., v platném znění.

Žalovaný se v napadeném rozhodnutí rovněž podrobně zabýval námitkou, že postup policistů, kteří vstoupili na soukromý pozemek, byl v rozporu se zákonem, kdy dle žalovaného v daném případě k nezákonnému zásahu vůči žalobci ze strany policistů nedošlo. Žalovaný předně předestírá, že není oprávněn závazně hodnotit postup policistů stran přiměřenosti zákroku, vstupu na soukromý pozemek, oprávněnosti užití VRZ apod. a vyvozovat z něj další postup vůči příslušníkům PČR, např. v kázeňském řízení (žalobce se v tomto směru může obrátit na příslušný útvar PČR se stížností, případně žádostí o prověření postupu policistů), ale pouze stran zákonnosti výzvy k předložení dokladů potřebných k řízení vozidla a podrobení se vyšetření ke zjištění ovlivnění alkoholem řidiči, kdy v tomto směru dospěl žalovaný k závěru, že policisté jednali v souladu se zákonem č. 361/2000 Sb., v platném znění a zákonem č. 273/2008 Sb., v platném znění. Stran dalších žalobcem rozporovaných okolností (postup policistů - jeho přiměřenost, oprávněnost vstupu na

soukromý pozemek apod.) žalovaný rovněž vyjádřil v napadeném rozhodnutí své úvahy (viz odůvodnění napadeného rozhodnutí), kdy je názoru, že příslušníci PČR jednali v souladu s právními předpisy. Jak již je však uvedeno výše, v tomto směru není žalovaný oprávněn činit závazné rozhodnutí a vyvozovat např. kázeňskou odpovědnosti policistů, to přísluší Policii ČR.

Všechny okolnosti relevantní pro rozhodnutí o vině, tj. že žalobce byl jako řidič vozidla vyzván k tomu oprávněnou osobou k podrobení se vyšetření ke zjištění ovlivnění alkoholu, což odmítl, stejně jako nepředložil doklady potřebné k řízení vozidla, byly, dle žalovaného, v průběhu řízení zjištěny bez důvodných pochybností (toto ostatně ani žalobce nerozporuje, pouze namítá, že policisté nebyli vůbec k zákroku v tomto směru oprávněni), své závěry stran relevantních okolností správní orgány ve svých rozhodnutích řádně odůvodnily.

K námitkám, které žalobce uplatnil v žalobě opětovně, tedy není nutno se znovu podrobně vyjadřovat, pokud jde o námitky, které žalobce uplatnil prvně až v podané žalobě, žalovaný uvádí následující:

Žalobce rozporuje věrohodnost výpovědí policistů vzhledem k tvrzené zášti policisty vůči žalobci, dále vzhledem k tvrzení policistů, že žalobce byl ve vozidle sám, ačkoliv v autě byl pes, nedostatečnému dokazování stran použití VRZ policisty a rozporům v časové ose.

Pokud se jedná o namítanou nevěrohodnost výpovědí policistů, a to v souvislosti s tvrzením, že policista údajně cítí vůči obviněnému zášť, jak plyne z audiozáznamu a jeho výpověď je tedy účelová, je žalovaný názoru, že tato skutečnost zásadním způsobem nezpochybňuje věrohodnost svědeckých výpovědí, resp. oprávněnost zákroku policistů vůči žalobci. Žalobce v rámci svých vyjádření potvrdil, že byl v rozhodné době řidičem vozidla, při řízení vozidla nezastavil a silniční kontrole se nepodrobil (uvedl, že si není vědom, že by byl stavěn policejní hlídkou), policisté tedy byli oprávněni ke kontrole žalobce jako řidiče (viz výše), kdy při této kontrole nepostupovali nestandardním způsobem nad rámec svých zákonných oprávnění (požadovali předložení dokladů potřebných k řízení vozidla a podrobení se vyšetření ke zjištění ovlivnění alkoholem, tj. jednalo se o běžný postup při kontrole řidiče vozidla), který by vzbuzoval důvodné pochybnosti o objektivitě policistů, žalobce ostatně nerozporuje tvrzení policistů, že se vyšetření ke zjištění ovlivnění alkoholem odmítl podrobit, ani tvrzení policistů, že nepředložil doklady potřebné k řízení vozidla. Shora uvedené vyjádření policisty zachycené na audiozáznamu, ve spojení s dalšími okolnostmi, které žalovaný popsal, tedy nevzbuzuje zásadní pochybnosti o věrohodnosti výpovědi tohoto svědka.

Věřohodnost svědeckých výpovědí policistů pak nesnižuje ani to, že policisté uvedli, že žalobce byl ve vozidle sám, kdy žalobce toto rozporuje s tím, že ve vozidle byl pes. Pokud policisté uvedli, že žalobce byl ve vozidle sám, poukazovali na skutečnost, že ve vozidle se nenacházela žádná další fyzická osoba, kromě řidiče - žalobce. Toto tvrzení nemělo v žádném případě reflektovat případnou přítomnost zvířat ve vozidle, ale osob, které by mohl správní orgán případně vyslechnout jako svědky apod.

Pokud žalobce namítá, že správní orgán v řízení nezajistil provozní knihu ani neprovedl dokazování stran použití VRZ, kdy žalobce zpochybňuje užití „majáků“, resp. namítá, že nebylo zjištěno, zda došlo k užití v souladu s příslušnými předpisy, žalovaný

považuje tuto námitku z hlediska posouzení odpovědnosti žalobce za přestupky, o nichž se vedlo řízení, za irelevantní. Předmětem řízení bylo zjišťování, zda se žalobce dopustil přestupků, pro které s ním bylo vedeno řízení, tj. jako řidič nepředložil příslušné doklady a odmítl se na výzvu policisty podrobit vyšetření ke zjištění, zda při řízení vozidla nebyl ovlivněn alkoholem. K objasnění skutkového stavu nemůže, dle žalovaného, zásadním způsobem přispět zkoumání, zda policisté použili VRZ či nikoliv, případně, zda VRZ použili v souladu s předpisy. Tato okolnost není z hlediska zjištění, zda se žalobce dopustil předmětných přestupků, nijak zásadní, když nepřináší informace o shora popsaných relevantních skutečnostech. Vzhledem k těmto skutečnostem je žalovaný názoru, že provádění dokazování ve směru užití VRZ policisty (výslech policistů, dalších svědků, provozní kniha služebního vozidla atd.), by bylo v řízení nadbytečné, kdy toto nemohlo zásadním způsobem přispět k objasnění skutkového stavu. Ostatně ani žalobce v průběhu přestupkového řízení doplnění dokazování v tomto směru nenavrhoval, ač tak mohl učinit.

Pokud tedy správní orgány hodnotily svědecké výpovědi policistů jako věrohodné, kdy ani sám žalobce nerozporoval zásadní skutečnosti (že byl před policejní kontrolou řidičem vozidla, nepředložil požadované doklady a odmítl se podrobit vyšetření ke zjištění ovlivnění alkoholem), neshledal žalovaný důvod k doplnění dokazování o vyšetřovací pokus stran prokazování časové souslednosti jednání žalobce a policistů, kdy toto žalobce v řízení nenavrhoval, ač tak mohl učinit, správní orgány pak měly skutkový stav za bezpečně zjištěný v souladu s ust. § 3 správního řádu, doplňování dokazování tedy nebylo nezbytné.

Stran dalších žalobních námitek (zejména stran obsahu spisového materiálu, jehož kopie, dle tvrzení žalobce, mu dosud nebyla kompletně předána) odkázal žalovaný na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, kde se s těmito námitkami podrobně vypořádal.

Žalovaný trvá na tom, že v řízení byly ze shromážděných podkladů bezpečně zjištěny všechny okolnosti relevantní pro rozhodnutí (tj. že žalobce byl řidičem vozidla, přes výzvu policisty se odmítl podrobit vyšetření ke zjištění ovlivnění alkoholem a nepředložil doklady potřebné k řízení vozidla), stav věci byl zjištěn bez důvodných pochybností, řízení bylo zahájeno v souladu s právními předpisy, žalobce byl náležitě poučen o svých právech, která mu bylo umožněno realizovat, v řízení předcházejícím vydání žalobou napadeného rozhodnutí nedošlo k pochybení, kterým by byl žalobce zkrácen ve svých právech. Rozhodnutí žalovaný náležitě odůvodnil dle ust. § 68 odst. 3 správního řádu.

Úvahy týkající se právního posouzení zjištěného skutkového stavu žalovaný podrobně rozvedl v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, proto na toto odůvodnění odkázal a navrhoval, aby soud žalobu zamítl.

Ze správního spisu bylo zjištěno, že 9.10.2013 pod č.j. MUBR 31134/2013, sp.zn. MUBR-S 31134/2013 OSVD vydal, odbor správních věcí a dopravy, oddělení přestupkového řízení, rozhodnutí, kdy uznal žalobce vinným ze spáchání přestupků podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) a § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu a přestupku dle § 16 odst. 1 písm. c) zákona o pojištění odpovědnosti z provozu vozidel, kterých se dopustil tím, že dne 17.4.2013 po 21:20 hod. v obci, jako řidič motorového vozidla, tov. zn., po jeho zastavení na výzvu policisty nepředložil ke kontrole doklady potřebné k jeho řízení a provozu (řidičský průkaz, osvědčení o registraci vozidla, doklad prokazující pojištění zodpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla) a přes další

výzvu policisty se odmítl podrobit vyšetření, zda při předchozím řízení výše uvedeného motorového vozidla nebyl ovlivněn alkoholem.

Svým jednáním obviněný porušil obecně závazný právní předpis, kterým je zákon o silničním provozu, a to jeho ust. § 5 odst. 1 písm. f), ust. § 6 odst. 12 v návaznosti na ust. § 6 odst. 8 písm. a), b) a c). Rovněž porušil ust. § 16 odst. 2 zákona č. 379/2005 Sb., o opatřeních k ochraně před škodami způsobenými tabákovými výrobky, alkoholem a jinými návykovými látkami a o změně souvisejících zákonů a ust. § 17 odst. 1 zákona o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla. Porušením uvedených ustanovení naplnil skutkovou podstatu výše uvedených přestupků a za to se mu ukládá

- 1) podle ust. § 125c odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu – pokuta ve výši 30.000 Kč a
- 2) podle ust. § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu zákaz činnosti, spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 15 měsíců ode dne nabytí právní moci rozhodnutí o přestupku.

Dále byl zavázán k náhradě nákladů přestupkového řízení ve výši 1.000 Kč.

Protože proti prvostupňovému rozhodnutí žalobce podal odvolání, rozhodoval žalovaný, který 17.3.2014 pod č.j. JMK-133309/2013, sp.zn.: S-JMK 133309/2013/OD/Bo rozhodl tak, odvolání žalobce zamítl a prvostupňové rozhodnutí MěÚ Břeclav potvrdil.

Podle § 125c odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu za pozemních komunikacích, fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích se v rozporu s § 5 odst. 1 písm. f) a g) odmítne podrobit vyšetření, zda při řízení vozidla nebo jízdě na zvířeti nebyla ovlivněna alkoholem nebo jinou návykovou látkou.

Podle § 125c odst. 1 písm. k) fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písm. a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II. tohoto zákona.

Podle § 5 odst. 1 písm. f) silničního zákona, řidič je kromě povinností uvedených v § 4 dále povinen podrobit se na výzvu policisty, vojenského policisty, zaměstnavatele, ošetřujícího lékaře nebo strážníka obecní policie vyšetření podle zvláštního právního předpisu (zákon č. 379/2005 Sb. o opatřeních k ochraně před škodami způsobenými tabákovými výrobky, alkoholem nebo jinými návykovými látkami a o změně souvisejících zákonů, ve znění zákona č. 225/2006 Sb.) ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem.

Podle § 6 odst. 12 řidič motorového vozidla je kromě povinností uvedených v §§ 4 a 5 dále povinen na výzvu policisty nebo vojenského policisty předložit doklady podle odst. 8 a 9 policistovi ke kontrole.

Podle § 6 odst. 8 uvedeného zákona řidič motorového vozidla musí mít při řízení u sebe

- a) řidičský průkaz,
- b) osvědčení o registraci vozidla podle zvláštního právního předpisu,
- c) doklad prokazující pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla podle zvláštních právních předpisů.

Podle § 16 odst. 2 zákona č. 379/2005 Sb. o ochraně před škodami způsobenými tabákem, alkoholem a jinými návykovými látkami, orientačnímu vyšetření a odbornému lékařskému vyšetření zjišťujícímu obsah alkoholu je povinna se podrobit osoba, u níž se lze důvodně domnívat, že vykonává činnost podle odst. 1 pod vlivem alkoholu, a dále osoba, u které je důvodné podezření, že přivodila jinému újmu na zdraví v souvislosti s požitím alkoholického nápoje. Spočívá-li orientační vyšetření zjišťující obsah alkoholu v dechové zkoušce provedené analyzátozem alkoholu v dechu, splňujícím podmínky stanovené zvláštním právním předpisem, odborné lékařské vyšetření se neprovede. V případě, že osoba tento způsob orientačního vyšetření odmítne, provede se odborné lékařské vyšetření.

Zhodnocení věci krajským soudem.

Žaloba není důvodná.

Po prostudování správního a soudního spisu, k jednotlivým žalobním bodům soud uvádí.

Žalobce nezpochybňuje skutečnost tvrzenou oběma policisty (policisté a), že dne 17.4.2013 jako řidič motorového vozidla, vyjel tímto svým vozidlem z, kam přivezl svého kamaráda, s nímž byl na rybách a jako řidič tohoto vozidla odjel do místa svého bydliště, a to Uvedl také shodně s policisty, že tohoto dne po 21:20 hod. byl na soukromém pozemku patřící k jeho bydlišti kontrolován hlídkou policie, když konkrétně úkony vůči jeho osobě prováděl policista, s nímž se zdravil již na, kde před domem, kde zastavil žalobce, stálo i policejní vozidlo a z domu na Valtické, ze vchodu vycházel policista

Soud nemá v tomto směru nejmenší pochybnost, že z ulice na až do místa bydliště žalobce, kde tento na svém pozemku vozidlo zastavil, vystoupil z něho a šel do osvětlené části domu, jeli po celou dobu policisté, tedy policejní hlídka ve složení policistů a za žalobcem a zastavili za velmi krátkou dobu (několik vteřin) za vozidlem žalobce.

Je tedy zcela nepochybné ze skutečností, které vyplývají ze správního spisu a nepopírá je ani žalobce, že policisté jeli z až do dojetí žalobce do místa jeho bydliště po celou dobu za ním a zaparkovali s vozidlem za otevřenou bránou na pozemku, kde zastavil i žalobce a poté vešel do domu.

Soud to uvádí z toho důvodu, že je naprosto nájisto postaveno, že žalobce z ulice až do místa zastavení na svém pozemku po celou dobu byl řidičem vozidla, že žádná jiná fyzická osoba s ním ve vozidle nejela po celou tuto dobu, což bylo zjištěno správním orgánem.

V tomto směru je naprosto nemístné sdělení žalobce, že ve vozidle s ním byl ještě v době, kdy zastavil vozidlo a odešel do domu, pes, který ve vozidle zůstal, takže není pravdivé, že by s ním ve vozidle nikdo nebyl.

Správní orgán však směřoval otázky ke zjištění, zda žalobce byl ve vozidle sám či nikoliv, proto tomu, a takto to z položených dotazů i vyplývá, zda ve vozidle s žalobcem jela ještě nějaká jiná fyzická osoba či nikoliv. Zda ve vozidle bylo nějaké zvíře pro posouzení řízení vozidla v dané době, nemělo žádný význam a smysl.

V žalobě je také uváděno, že policista sdělil, že žalobce po vystoupení z vozidla na svém pozemku šel rychle k domu, přičemž žalobce namítá, že s ohledem na svůj zdravotní stav, kdy je invalidní osobou a držitelem ZTP je značně zdravotně omezen, není schopen rychlejšího pohybu, natož běhání.

Tuto námitku žalobce, která pro zjišťování daného skutkového stavu nemá dle soudu žádný význam, však soud odmítá, neboť svědek neuvedl, že by žalobce k domu běžel, hovoří o rychlejším pohybu, když žalobce ani v průběhu správního řízení ani při podání žaloby k soudu nedoložil žádnou zdravotní zprávu v tom smyslu, že by byl schopen pohybovat se pouze pomalou chůzí, nebo že by se pohyboval s velkými obtížemi.

Soud vzal na jisto tedy postavené to, že v daném případě před výzvou policisty podrobit se zkoušce, zda není ovlivněn alkoholem, byl žalobce neustále řidičem vozidla až do zastavení na svém pozemku, tedy od vyjetí z ulice až do dojetí na svůj pozemek, přičemž bezprostředně po zastavení žalobce na tento pozemek vjeli i policisté, jeden z nich, a to policista po zastavení vozidla se ihned vydal za žalobcem, který v ten moment se již nacházel v osvětlené místnosti domu společně se ženou (svědkyně), která v osvětlené místnosti domu se pohybovala. Policista tedy bezprostředně poté, kdy do místnosti domu vstoupil žalobce, za ním také přišel. Žádná časová prodleva zde tedy není. Toto vyplývá z výpovědi samotného žalobce v průběhu správního řízení. A také z prvotního podání vysvětlení svědkyně , když soud má za to, že její pozdější výpověď před správním orgánem je výpovědí účelovou, neboť zde hovoří o jiném čase, kdy se měl policista do místnosti dostavit, přičemž soud má za to, že toto její tvrzení je jednoznačně již tvrzením účelovým, tvrzením, které je v rozporu s tím, co uvedl samotný žalobce, a to ve snaze žalobci pomoci, tak aby nebyl z přestupkového jednání obviněn.

Rozporné není ani tvrzení svědků - policistů, že žalobce byl ihned vyzván k podrobení se vyšetření, zda není ovlivněn alkoholem, když toto uvádí i samotný žalobce a sám, ve shodě s policisty také uvádí, že se odmítl této zkoušce podrobit. Pokud jde o výzvu policistů vůči žalobci k předložení potřebných dokladů, které řidič musí mít při řízení motorového vozidla, i v tomto směru soud dává za pravdu policistům a pokládá jejich tvrzení za pravdivé, a to z toho důvodu, že samotný žalobce sice výzvu k předložení zmiňovaných dokladů ze strany policistů odmítá, zároveň však při výslechu v průběhu správního řízení k dotazu týkající se předložení zmiňovaných dokladů policistům uvedl, že policistům v době, kdy byly v jeho objektu, sdělil, *že jim nic nedá, nic nepodepíše, protože nedovoleně vnikli na jeho pozemek.*

Z této části výpovědi žalobce tedy zcela logicky vyplývá, že byl vyzván k předložení dokladů, které řidič musí mít u sebe při řízení vozidla, neboť výraz, že policistům nic nedá, o tom zcela jednoznačně svědčí, protože zcela evidentně policisté žalobce nevyzývali k ničemu jinému, než k předložení potřebných dokladů k řízení, které řidič musí mít u sebe.

V tomto směru soud tedy uvádí, že bylo najisto postaveno, a to ať z výpovědi svědků, policistů, ale i samotného žalobce, že se dopustil obou přestupků, které jsou mu kladeny na vinu.

K situaci, proč policisté za žalobcem jeli z, kde ho viděli s jeho vozidlem stát do místa jeho bydliště, a to až na jeho pozemek, soud uvádí, že v tomto směru uvěřil výpovědi svědků, policistů, že to bylo z toho důvodu, že viděli na vozidle žalobce, který jel před nimi, nějaké problémy se světly, a to byl také důvod, proč ho chtěli kvůli tomuto technickému problému zastavit, přičemž žalobce zastavil, až když přijel do místa svého bydliště.

V ničem takovém se nedá spatřovat jednání policistů, kteří by chtěli za každou cenu u nevinného občana docílit toho, aby se přiznal, že se dle nich dopustil nějakého přestupkového jednání. Policisté po žalobci nechtěli po zastavení nic jiného, než aby předložil doklady, které musí mít řidič u sebe při řízení vozidla, protože bylo evidentní, že jel před dojetím na svůj pozemek, a že byl řidičem a provedení dechové zkoušky. I provedení dechové zkoušky v případě, že by žalobce nepožil žádný alkohol nebo případně i podrobení se lékařskému vyšetření spojenému s odběrem krve není nic náročného a žalobce sám uvedl, že žádné zdravotní důvody k odmítnutí takové zkoušky neměl.

Soud zde uvádí, že zcela jednoznačně dospěl k závěru, že policista nebyl v žádném případě vůči žalobci zaujatý, plnil se svým kolegou pouze své služební povinnosti.

Soud tedy věc uzavírá tak, že bylo najisto postaveno ze strany správních orgánů, že žalobce se přestupkových jednání kladených mu za vinu dopustil.

Soud zde ještě uvádí, že pokud žalobce namítá v průběhu jak správního tak soudního řízení, že zásadní pochybení policistů spatřuje v tom, že žalobce tzv. „pronásledovali“, a že je to v rozporu se zákonem o policii, a že vyjeli neoprávněně na jeho soukromý pozemek, zde soud uvádí, že pokud by policisté překročili nějaké své pravomoci dané jim zákonem, tuto skutečnost nemůže řešit správní orgán, který řeší pouze to, zda se žalobce dopustil přestupkových jednání kladených mu za vinu, nikoliv porušení nebo překročení svých pravomocí ze strany policistů, kteří měli přestupkové jednání žalobce zjistit. Pokud by došlo k překročení pravomocí ze strany policistů, resp., pokud se žalobce domnívá, že tomu tak bylo, má možnost se obrátit, tak jako každý jiný občan, na příslušné policejní orgány, aby danou záležitost prošetřily.

Žaloba žalobce tedy z důvodů, které soud uvedl, důvodná není, a proto ji soud dle § 78 odst. 7 soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) zamítl.

Pokud jde o náklady řízení, rozhodnutí se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s.

Žalobce ve věci neměl úspěch, náklady řízení mu proto nebyly přiznány.

Pokud jde o žalovaného, tomu žádné náklady řízení kromě běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 5. srpna 2015

JUDr. Jana Kubenová, v.r.
samosoudkyně